

лътъ и кралицата не знаеле какъ да му са нарадватъ и дѣ да го туратъ да сѣдне; а учените, — които по-преди му са смѣяле и псувале го, — му са подлизвале и мѣчили са да му угодатъ. Колумбъ влѣзалъ въ испанската столица като нѣкой кралъ: народътъ викалъ и радвалъ са, пушки и топове гърмѣле, камбани по черковите звѣнкале! Съ една дума, за него сега сичко вече трѣгнало друго-яче. Но знаете ли още що? Колумбовата работа са захванала добре, а свършила са твърде лошаво. Мнозина, както обикновенно бива на свѣтътъ доволно често, захванале да завиждатъ Колумбу, и сѣки изъ тѣхъ билъ готовъ да му насоли съ каквото и да е. Едни, напримеръ, глѣдале да умалатъ цѣната на неговите открития, и веднашъ, — когато сѣдѣле заедно съ него и обѣдвале, — захванале да говорятъ, че не била голѣма мъка да открие човѣкъ Колумбовата земя, и че сѣки, който би отишалъ по тоя исти пѣтъ, непременно би трѣбало да са срѣшне и да са натѣкне на нея, както са е чукалъ о нея и Колумбъ. Тогава Колумбъ, безъ да отговаря на това, земалъ отъ трапезата едно яйце и рѣкалъ: „Кой отъ васъ може да тури това яйце на столътъ така, щото то да стои надолу съ върхътъ и нагоре съ гързертъ.“ Сички захванале да праватъ опити и да са мѣчатъ да исправатъ яйцето надолу съ върхътъ; но не, не може да стои, пада проклѣтото. Тогава Колумбъ земалъ яйцето и притисналъ го съ дланъта надолу. Разбира са, че яйцето са счупило; но то пакъ са закрѣпило надолу съ върхътъ, и стои. Тука вече сичките уче-